

VIATGES

Passejant per Copenhagen

Josepa Blanch

Ara que ja havia acabat el llarg hivern, que la llússor del sol i el cel blau resplendien amb tota la seva intensitat, ara que les rialles i els crits de la mainada jugant a les places ens alegraven els capvespres, ara que ja havíem guardat les feixugues robes d'abric, a la crida d'uns amics a passar tres dies a Copenhagen, recuperem bufandes i guants, paraigües i gavadines, anoracs i jerseis de coll alt, i viatgem al nord d'Europa, a Dinamarca. País poc conegut per mi, assentat entre l'altiva Alemanya i la grandiosa Suècia, és un conjunt de 400 illes, 100 de les quals habitades, i on la capital no es troba a la península de Jutlàndia, com jo creia fins ara, sinó a l'illa de Sjaelland.

Per molt pocs euros, viatgem directe, amb les línies aèries daneses, des de Barcelona. L'avió vola molt alt, per sobre un llit de núvols i, quan el gruix de la boira es fa més prim, a sota nostre la vermellor del sol ponent ens sembla un volcà en erupció. Admirem l'espectacle, la gamma de colors va del rogenc al porpra, del roig encès al coral·lí, de l'escarlata al magenta..... Un sotrac sobtat de l'avió ens torna a la realitat, som a punt d'arribar.

És tard i encara no es ben bé de nit, es nota la latitud. Gairebé tot està tancat, volem sopar i entrem a les tavernes, pubs i bars que encara resten oberts, però no tenen res per a menjar. Finalment, i ja allunyats de l'hotel, ens acull un petit restaurant i podem apai-vagar la gana.

Les tavernes, ran de port a Nyhavn, antigament posada de mariners, on s'arreceraven de la fredor i la duresa del Bàltic, tenen un encant que perdura des d'aquella època. Espelmes, ciris, cera de totes menes, llums d'oli,

quinquès, decoració marinera, prestatges plens a vessar d'ampolles, copes i gots, barres de fusta gastades i arrodonides de tants mans i braços recolzats i alleugerint el pes de les seves vides amb rom, whisky, begudes espirituoses que treuen els malsons i allunyen els records punyents, tot alliberant la parla per descarregar l'ànima.

La cervesa, boníssima, fina i de poc grau, és present arreu i a totes hores. Joves i grans, homes i dones, beuen cervesa, com si fos aigua, ja de bon matí, asseguts a l'aire lliure, amb estufes de barret damunt el cap i mantes a les cames, posades pels propis establiments. Així, en grups, en família, sols o en parella, paladegen la groga beguda com si fos un ritual de primera o darrera vegada.

Els pals dels velers ancorats a la riba es barregen amb els colors de les façanes de les cases, que, blaves, vermelles, grogues o blanques, senyoregen en aquest antic port de mercaderies, on els vikings van establir part del seu reialme durant molts segles.

El cel és gris, la boira, cada cop més contagiosa, enterboleix la visió llunyana, el mar està quiet, el port és immens i, fins arribar a mar obert, el passeig pel mig del parc Churchill ens porta fins a la Sireneta, que, posada ran d'aigua, representa la ciutat. Figura de bronze, esculpida a imatge del conte del mateix nom, de Hans Christian Andersen, un dels personatges més internacionals del país. Al cementiri d'Assistance, els nens visiten la seva tomba, com a homenatge al creador de bonics relats, que han nodrit la fantasia dels més petits de tot el món. Aquest any es celebra el 200 aniversari del seu naixement i, per aquest motiu, a tot el país, hi ha actes i exposicions en honor seu.

També, al mateix cementiri, es troben les restes de Soren Kierkegaard, filòsof i esteta, hereu dels romàntics, que va tenir una gran influència en el pensament existencialista posterior.

La guàrdia reial, fent el canvi de torn, des del castell de Rosenborg, fins a davant el palau de la reina a Amalienborg, amb els seus alts casquets peluts, els seus guarniments i les sabates com de claqué, sembla un conjunt de soldadets de plom sortits d'un conte.

Als jardins, es comença a percebre la primavera, tímidament, els arbres deixen esclatar les seves flors, les poncelles de les roses, les hortènsies, els lliris, les violetes i les tulipes estrenen color, els ocells refilen aguts entre la fullaraca, aviat farà bon temps.

El centre històric té edificis remarcables com la Borsa, l'Ajuntament, a la Radhus platz, el Parlament, la plaça exagonal d'Amalienbord, amb els seus quatre palaus iguals, les esglésies, com St.Alban, la Marmor, la russa, la Vor-Ferssels, amb una altíssima escala de cargol exterior al campanar, l'antic teatre reial i el palau de Charlottenburg, a la Kongens Nytorv, preciosos parcs amb arbres milenaris, com el que envolta el castell de Rosenborg, fins arribar al Tivoli, parc d'atraccions, davant del qual hi ha el museu Glyptotek. Edifici dissenyat per Carl Jacobsen, amo de la famosa cerveseria Carlsberg, que, en fer-se ric, i afeccionat a la pintura, tenia una col·lecció de pintura francesa, principalment de l'època impressionista i post-impressionista, que va cedir al seu museu, pel gaudi dels visitants. A l'entrada, un acollidor hivernacle, que fa de distribuïdor.

Aquí, Gauguin és l'artista més representat. Malauradament per a nosaltres, part d'aquestes obres estaven retirades perquè s'havien de restaurar i reubicar. Sembla ser que Gauguin es va casar amb una danesa i que, arribada l'hora del divorci, per desgreuge i per pagar-li els deutes, li va donar pintures, seves i d'altres contemporanis, que ella ràpidament va transformar en diners, donat l'interès de Jacobsen per aquells artistes.

A més d'alguna obra de Pissarro, Corot, Dérain, Bonnard, Morriçot, Miró i el prolífic Picasso -ja fora estrany un museu actual sense cap Picasso- també hi ha el "*Paysage de Saint Rémy*", preciós Van Gogh.

Passejant cap als afores, cap als canals, el disseny es fa palès a l'arquitectura. La nova biblioteca, popularment coneguda com el diamant negre, de vidre fosc i amb parets inclinades, s'aboca al gran canal, saludant els sis blocs d'edificis d'oficines, també de vidre i espectaculars, situats a la vora del davant.

Recentment inaugurat, l'edifici de l'Opera, al mig del port, modern i avantguardista, és d'una bellesa aclaparadora. Just enfront, i a l'altra riba, en perfecte perpendicularitat amb els palaus reials, s'està construint el nou teatre i sala de concerts, en terreny guanyat al mar.

Ens fixem en els aparadors de parament per a la llar, que ens mostren veritables i capriciosos enginyers, a base d'utilitzar nous materials o reinventant-los.

Les bicicletes urbanes, pintades de colors llampants, es poden agafar i fer servir, en qualsevol punt dels carrers, posant-hi una moneda, com els nostres carretons dels supermercats.

Arreu, bicicletes particulars, sense fermall, sense estacar enlloc, finestres sense cortines, vides obertes a l'exterior, poble civilitzat, tolerant, respectuós, amable.

Aquest tipus de vida culte i educat està ben representat als films del gran mestre danès Carl Theodor Dreyer, també als de Bille August, i, més actualment, al moviment Dogma, amb Lars von Trier al capdavant, encara que ja fora de l'espiritualitat, el misticisme i la reflexió de l'admirat Dreyer. Karen Blixen, amb les seves narracions, ha portat el poble danès a ser conegut a bastament.

Visitem Christiania, zona dins el barri de Christianshavn, famosa des de fa anys, quan, en un quarter abandonat, s'hi va posar a viure una pila de jovent, inconformista i progressista. Actualment, aquest moviment alternatiu continua, i és un espai autòcton dins de la ciutat. Es regeixen per les seves pròpies lleis, i, d'alguna manera, marquen territori. Graffitis per tot arreu, parades amb broquets i paper per a lligar cigarreres, pipes, estris per cremar encens i qualsevol herba, artesans, bohemis, rodamóns..... La droga tova hi és permesa. Les cases van, des de la case-ta ben arranjada i amb el seu jardí, fins a d'altres com coves o corrals. Tothom hi té cabuda. La botiga de bicicletes, amb la bicicleta original de Christiania, únic mitjà de transport dins el recinte, mereix una ullada.

Fem una volta en vaixell, una petita *golondrina*, que ens passeja pels canals, amb una guia que ens explica quatre coses curioses dels edificis i els ponts del recorregut. Està emboirat, plovisqueja, l'aigua agafa el to cendrós del cel, la claror és grisa, enyorem la nostra llum, els nostres colors.....

Tota la ciutat és neta i polida, no hi ha pintades enlloc, baixem al metro, impecable, és molt nou, i les andanes estan cobertes amb vidre ran de via. Fins que el tren no s'ha aturat, no s'obren les portes dobles, la de la paret de l'andana i la pròpia del tren, així la seguretat és màxima.

Peixos fumats o marinats, arengades, salmó, tonyina, bona carn roja, verdures al vapor, formatges, bon pa, gens d'oli..... Tot molt car per a nosaltres. Malgrat tot, a l'hora d'asseure'ns a taula, també en fem una festa, tastem de tot, i la curiositat de la descoberta fa del viatge una experiència vital i intransferible.

MONISTROL
CINE FOTO

Fotografia - Cinema

Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL